

al 't onderpand moet gerealiseerd worden, om den geldschietter te voldoen. Ikzelf verspeel er....

Hij moest zich aan zijn stoel vasthouden om niet neer te storten. Hij wischte zich 't klamme zweet van het voorhoofd en bleef wachten als iemand die zijn vonnis zal hooren: in doffe wanhoop en met gebogen hoofd.

— Mijn stukken, zei zij langzaam, — zijn toch niet — weg?....

— Die vervloekte Mof, barstte de heer de Breul uit, — die mij dät aangeraden heeft! In 't voorjaar was ik te Berlijn, zooals je weet, en daar kwam ik in relatie met Schulze en Müller, de grootste bankiers die er op het oogenblik zijn. We spraken over die aandelen, die toen pas aan de markt waren gekomen. Er was iemand van hun firma heen geweest, vertelden ze, en die ging er weer naar toe; alles was nog mooier dan men gedacht had: 't was een goudmijn in één woord. Vervloekte Schwindel!.... Ik wist toen niet dat zij zelve die dingen hadden opgevijzeld, omdat ze er mee in hun maag zaten!... en dat ze gespuid hadden wat ze maar konden!... Zóó ben ik er ingelopen.... En de schurken zelf zijn tienmaal millionnaires!....

— Je meent toch niet, vroeg juffrouw Bettemie met groote oogen, — dat àl mijn stukken — weg zijn?...

— Was dat nog maar alles! steunde de heer de Breul, — maar er zal nog heel wat bij moeten....

— Van mij krijg je geen cent meer! besliste zijn zuster.

— Mensch!... je weet niet wat je zegt!... Op die aandelen heb ik geld opgenomen; en degene, die dat geld gegeven heeft, moet het natuurlijk terug hebben. Nu zijn al die stukken, met het surplus, daartoe bij lang niet toereikend. Ik heb alles, wat ik zelf bezit, in onderpand gegeven; alle stukken die ze aannemen.... die ben ik óók kwijt!...

— Da's jouw zaak, zei Bettemie streng. — Als je je eigen boel wilt opmaken, dat moet je zelf weten.... als je zoo gek wilt zijn.... Maar dat je er mij in laat loopen, is slecht, meer dan slecht!... Van mij krijg je geen cent meer!...

— Ach Bettemie... ik bid je... ik smeeek je!... Als je me niet helpt, sta ik op straat! — Dan executeeren ze me! — Ach Bettemie, denk aan onzen naam en aan m'n eenig kind!...

— Daar hadt je zelf om moeten denken! beet zij hem toe. — Als ze je in de gevangenis zetten, heb je precies wat je verdient.

— Kon ik er jou je geld maar mee teruggeven!... Je boosheid is alleszins rechtmatig en verdiend, zei hij. — Hij had in zijn deemoedigheid nog erger beaamd als zijn zuster hem nog erger naar het hoofd geslingerd had. — Tegelijk begon hij toch te begrijpen dat hij hiermee bij Bettemie niet verder kwam: met 't gezonde verstand had zij altijd rekening gehouden: hierop moest hij werken. — De zaak ligt er nu eenmaal toe, begon hij na een oogenblik: — 't geld is toch weg; 't eenige wat ik vraag is dat je me met